

Я. Відук

І было у восень... Я сказаў аднойчы:
Больш не дакрануцца пальцы мае струн.
(Дубоўка—„Апошняя песьня“).

* * *

Завіхурылі гукі Прадвесьнем,
Распаўзае дыван сьнегавы.
Песьня сну—адцвітаючых лісьцяў
Можа песьняй апошняю быць.

А пакуль падымаюцца грудзі,
Пакуль сэрца ганяе ў іх кроў—
Грэх казаць, што вясна сябе згубіць,
Што поэт безнадзейна замоўк.

Не поэт, не мастак, калі хмары
Яму могуць дарогу запыць,
Калі ён забываецца марыць
Пад акорды напеваў жыцьця.

Хіба-ж можна парваць струны ліры,
Жыць і—разам суняць сэрца стук;
Замаўчаць, калі песьняю зырыць,
І заснуць, калі кветкі цвітуць.

Завіхурылі гукі Прадвесьнем,
Распаўзае дыван сьнегавы.
Песьня сну—адцвітаючых лісьцяў
Можа песьняй апошняю быць.